



Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.447/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a ÜI neve Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: pártfogó ügyvéd neve pártfogó ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe.) felperesnek – a kamarai jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. május 16. napján meghozott 71.P.20.270/2022/11. számú ítélete ellen a felperes 12. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (ötszázezer) forintot, egyben megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédi díját a felperes 75 (hetvenöt) %-ban, az alperes 25 (huszonöt) %-ban viseli. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 11.250 (tizenegyezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díját 75 (hetvenöt) %-ban a felperes, 25 (huszonöt) %-ban az alperes, míg a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000 forint sérelemdíj és ennek a keresetlevél benyújtásától a kifizetés napjáig járó, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére. A keresettel érvényesíteni kívánt jogként a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdését és 6:548. §-át jelölte meg.

[2] Az érvényesíteni kívánt jog ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes hivatásos rendőri szolgálatot teljesítő alkalmazottja 2018. április 25. napján a felperest két kézzel, ököllel, a feje homlok feletti részén négy alkalommal kis erővel megütötte, mely cselekmény miatt a rendőrt a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.38/2020/29. számú ítéletében hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetőjében bűnösnek találta. Állította, hogy sérüléseit orvosszakértő is megállapította. Előadta, hogy az alperesi járőr cselekménye mások előtt és tudtával történt, az a felperest mind testileg, mind érzelmileg megviselte, súlyosan megalázta, szorongás és félelem alakult ki nála.

[3] Jogállítása szerint az alperes alkalmazottja megsértette a Ptk. 2:43. § a) pontja szerinti testi épség, egészséghez, valamint a Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti becsület és jóhírnévhez való személyiségi jogát.

[4] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíjnak a testi épséghez és egészséghez való jog megsértése miatt 250.000 forintra, a becsülethez és jóhírnévhez való jog megsértése miatt szintén 250.000 forintra mérséklését kérte.

[5] Állította, hogy az alperes magatartásával nem sértette meg a felperes személyiségi jogait, mivel annak törvényi tényállási elemei nem álltak fenn. A felperes testét nem érte olyan külső behatás, amely azon elváltozást idézett elő, és szervezetésnek működését sem befolyásolta hátrányosan. Ezt támasztja alá a csatolt igazságügyi orvosszakértői vélemény is, mely szerint objektíven sérülést nem lehetett megállapítani, a kezelőlapon szereplő fejfűződése diagnózis a felperes szubjektív panasza volt. A jóhírnév és a becsület megsértésének a Ptk. 2:45. §-ában meghatározott feltételei sem valósultak meg, az alperes cselekménye nem alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, az nem a felperessel szembeni bántó véleménynyilvánítás volt. Nem állított és nem híresztelt a felperesre nézve semmilyen sértő, valótlan tény, és nem tüntetett fel valós tény hamis színben. Hivatkozott arra is, hogy ezen személyiségi jogok megsértéséhez szükséges harmadik személy jelenléte is, erre azonban nem került sor. Mindezek alapján alperes cselekménye nem volt alkalmas a felperes becsülethez és jóhírnévhez való joga megsértésére sem.

[6] Hivatkozott arra is, hogy amennyiben a jogsértés ténye fenn is áll, ez esetben sem alapos a sérelemdíj iránti igény, mivel a felperesnél nem következett be nem vagyoni hátrány, a sérelem orvoslására az objektív szankciók alkalmazása, így az alperesi járőr büntetőjogi és fegyelmi felelősségre vonása is elegendő. A kért sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 15 napon belül 30.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes köteles viselni, míg a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel le nem rótt 180.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

[8] Ítéletének indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy az alperes a 71.P.22.400/2021/6. számon kibocsátott bírósági meghagyással szemben ellentmondást és egyben írásbeli ellenkérelmet is előterjesztett, melyben a II. rendű alperes keresetét érdemben, jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Ezért az ellentmondás visszautasítására a felperes álláspontjával szemben nem volt törvényi alap.

[9] Hangsúlyozta, az emberi méltóságból ered minden, a Ptk.-ban nevesített személyiségi jog. A felperes által előadottak szerint az élet, testi épség, egészség mint nevesített személyiségi jogok megsértése azonban nem állapítható meg. Rögzítette, hogy a büntetőeljárásban megállapított tényállás alapján az alperes állományában álló járőr a mentő gépjármű betegterében a felperes fejét négy alkalommal, két kézzel, ököllel, a homlok feletti részen kis erővel megütötte, a járőr büntetőjogi felelőssége ezen a tényálláson alapult. A járőr ténybeli beismerő vallomást tett, bűnösségét beismerte, vele szemben fenyítést szabtak ki. Ez azonban a sérelemdíj alkalmazásának jogalapját nem szüntette meg, a cselekmény által okozott személyiségi jogsértés következményeiként a Ptk. 6:548. § (2) bekezdése alapján az alperes felel. A büntetőeljárásban kirendelt orvosszakértő véleménye szerint objektíven sérülést nem lehetett megállapítani, így gyógytartamot sem, a nyomásérzékenység a felperes szubjektív panasza volt, ennek elfogadása esetén a mérsékelt zúzódás származhat akár egyszeri, kis erejű tenyérütéses, vagy ütéses bántalmazástól. A felperes fején külső sérülés nem látszott, a radiológiai vizsgálatok negatív eredményűek voltak. Mindebből arra következtetett, hogy a felperes testét az alperes állományában álló járőr cselekményének következtében nem érte olyan külső behatás, amely azon elváltozást idézett elő, ahogy az sem állapítható meg, hogy a cselekmény a felperes szervezetének bármely része működését, vagy azok együttműködését hátrányosan befolyásolta volna, vagy arra ilyen hatással volt. Ezért az élet, testi épség, egészség megsértése miatt előterjesztett 1.000.000 forint sérelemdíj iránti keresetét elutasította.

[10] Nem találta alaposnak a felperes becsület és jóhírnév megsértése miatt előterjesztett keresetét sem. A Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésének idézésével rögzítette, hogy a két személyiségi jogot a Ptk. ugyan egy szakaszban, de külön pontban szabályozza. Közöttük a kapcsolat nem konjuktív, ugyanazon cselekmény a két személyiség jog sérelmét nem valósíthatja meg. Rögzítette, hogy a bíróság felhívására a felperes nem jelölte meg, hogy milyen összegű sérelemdíj megfizetését kéri az egyes személyiségi jogsérelmek okán. Ezért a kereset ebben a formájában határozott kereseti kérelmet nem tartalmazott. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az sem állapítható meg, hogy amennyiben a becsülethez és jóhírnévhez való jog közül valamelyik sérelmét a bíróság nem állapítaná meg, úgy a felperes keresete milyen részében utasítandó el, és az esetlegesen megállapítandó jogsérelem következményeként milyen összegű sérelemdíj iránti igény összecszerűsége vizsgálendő. Ezért a felperes keresetét ebben a részében is elutasította.

[11] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a kibocsátott bírósági meghagyás hatályában fenntartását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes 2.000.000 forint sérelemdíjban marasztalását, továbbá annak megállapítását kérte, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére melyik fél köteles.

[12] Fellebbezése indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg és jogszabálysértően járt el. A hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság 71.P.20.270/2022/5. sorszámú végzésében megállapította az alperesi ellentmondás és az ellenkérelem elkésettségét, ezért az ellenkérelem visszautasításáról kellett volna határoznia a Pp. 182. § (2) bekezdése alapján. Ezzel szemben a perfelvételi eljárást folytatta, megsértve ezzel a Pp. 182. § (2) bekezdésében foglaltakat.

[13] Fellebbezése érdemében az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálatát kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság alaptalanul állította, hogy nem terjesztett elő pontosított kérelmet, mivel a 2022. április 7-i beadványában személyiségi jogonként megjelölte a követelését. Megalapozatlanul állította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a járőr cselekményének következtében a felperest nem érte olyan külső behatás, amely azon elváltozást idézett elő, vagy a felperes szervezetének működését hátrányosan befolyásolta. A büntetőeljárásban ugyanis megállapították, hogy a járőr a gépjármű betegterében a felperes fejét négy alkalommal két kézzel, ököllel, a homlok feletti részen kis erővel megütötte. Álláspontja szerint a szakértő is elismerte a járőr cselekményéből következő testi sérülést. Az elsőfokú bíróság azon elvárása, hogy a testi sérülésnek elváltozást kell előidéznie a sérültben, a sérelemdíj megállapításához elfogadhatatlan. Előadta, hogy a bírói álláspont szerint ez azt is jelentheti, hogy a II. rendű alperes alkalmazottai nyugodtan bántalmazhatnak állampolgárokat, csak végleges elváltozást ne okozzanak. Az elsőfokú bíróság megsértette továbbá a Pp. 2. § (2) bekezdését, amikor figyelmen kívül hagyta az alperes követelést elismerő nyilatkozatait. Megalapozatlan az elsőfokú bíróság ítélete a tekintetben is, hogy a felperes nem fejtette ki az egészségsértés tényének megtörténtét, ezt ugyanis a keresetlevél 5. oldalának utolsó bekezdése tartalmazza. Az elsőfokú bíróság nem jelezte, hogy a felperesi indokolás elégtelen. Valótlan az az állítás is, hogy nem volt tanúja a cselekménynek. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a Btk. 226. §-ában megjelölt rágalmozás tényállási elemeire is, mivel álláspontja szerint a járőr cselekménye a Btk. 227. § (2) bekezdése szerinti tetteles becsületsértésnek felel meg. Ez azonban beleolvad a bántalmazás hivatalos eljárásban büncselekményébe, amit a Btk. kommentár is alátámaszt. Tetteles az olyan becsületsorbító cselekmény, amely a sértett testének célzatos érintésében, vagy bántalmazásában nyilvánul meg anélkül, hogy testi sértést eredményezne. A becsületsértés akkor befejezett, ha a becsület csorbítására alkalmas kifejezés, vagy cselekmény használata, illetve a tettelesség tanúsítása mással szemben megtörtént, és azt a sértett, vagy más személy érzékelte. A felperes esetében ezek a körülmények fennálltak, hiszen a járőrtárs érzékelte a bántalmazást. Álláspontja szerint a sérelemdíj tekintetében fontos, hogy a felperesnek az elhúzó orvosi vizsgálatok után is gondoskodni kell megélhetéséről, gyermekéről, megváltozott egészségi állapota okán is. Az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdését, amikor tévesen értékelte az alperesi jogellenes magatartás következményeit, és nem állapított meg sérelemdíjat. Kiemelte, sérelemdíj, és nem nem vagyoni kártérítés iránt terjesztett elő keresetet, így az ítéletben felrótt orvosi iratok hiányossága is teljesen irreleváns. Erre utal a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése, amikor kimondja, hogy a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, abból okszerű és logikus következtetést vont le, ezért ítélete megalapozott. A rendelkezésre álló bizonyítékok – így az orvosszakértői vélemény és a radiológiai vizsgálatok – alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes testét az alperesi járőr cselekményének következtében nem érte olyan külső hatás, mely azon elváltozást idézett elő, vagy a felperes szervezetét hátrányosan befolyásolta. Helyesen állapította meg azt is, hogy a felperesi mulasztása okán a becsülethez és jóhírnévhez való személyiségi jogok sérelme tekintetében nem volt elbírálható határozott kereseti kérelem. A felperes tényállításait nem tudta minden kétséget kizáróan bizonyítani. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti kellő részleteséggel indokolta.

[16] A fellebbezés kisebb részt alapos.

[17] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte, ezért a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének a tőke utáni késedelmi kamat megfizetése iránti keresetet elutasító rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság felülbírálata nem érintette.

[18] Mindenekelőtt kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes hatályon kívül helyezés iránti elsődleges fellebbezési kérelme lényeges eljárási szabálysértés hiányában alaptalan volt. Az elsőfokú bíróság a 71.P.20.270/2022/5. számú végzésében nem állapította meg, hogy az alperes ellenkérelme és ellentmondása is elkésett. A végzés csupán azt tartalmazza – és a peres iratok alapján is az állapítható meg –, hogy az alperes az ellenkérelmét terjesztette elő elkéssetten, éppen ezért bocsátotta ki az elsőfokú bíróság 71.P.22.400/2021/6. számon a bírósági meghagyást. Ez utóbbival szemben pedig az alperes határidőn belül ellentmondást terjesztett elő, ezért az ellentmondás visszautasításának a Pp. 182. § (2) bekezdése alapján nem volt helye. Ennek okán pedig az elsőfokú bíróság helyesen folytatta az eljárást a perfelvétel szabályai szerint.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla azonban az elsőfokú bíróság érdemi döntésével csak részben értett egyet, és ítélete indokait is csak részben osztotta a következők szerint.

[20] A felperes keresete a Ptk. 2:43. § a) pontja szerinti személyiségi jogok közül kizárólag a testi épséghez és az egészséghez való személyiségi jog megsértésére irányult, így

az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen foglalt állást az élethez való jog megsértése körében. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [23] és [27] bekezdéseiből mellőzi az ezzel kapcsolatban kifejtetteket.

[21] Ugyanakkor azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperesi járőr magatartásának következtében a felperest nem érte olyan külső behatás, amely a testi épséghez, egészséghez való joga megsértését megalapozná. A felperes igényét a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított pererről szóló 2020. évi LXX. törvény (Gyptv.) szerinti gyorsított perben érvényesítette. A Gyptv. 2. § (1) bekezdése szerint gyorsított perben kizárólag az a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti igény érvényesíthető, amely esetében a bíróság jogerősen megállapította a bűncselekmény elkövetését. Mindez azt jelenti, hogy gyorsított perben a bíróság kizárólag az annak alapját képező bűncselekményből származó kárról és sérelemdíjról dönthet, melynek során a Pp. 264. § (1) bekezdése alapján nemcsak a megállapított bűncselekményhez, hanem annak ténybeli alapjához is kötve van. A büntetőeljárásban kirendelt szakértő pedig – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – éppen hogy nem állapította meg a felperes bántalmazás miatti sérülését, és ebből következően a büntetőbíróság ítélete sem tartalmaz erre irányuló megállapítást. Ettől eltérő tényállást pedig a polgári bíróság sem állapíthat meg. Mindezek okán az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy az alperesi járőr cselekményének következtében a felperest nem érte a testen elváltozást előidéző, vagy szervezete működését hátrányosan befolyásoló külső behatás, és ebből helytállóan következtetett a testi épséghez, illetve egészséghez való jog megsértésének hiányára. Kiemeli továbbá az ítéltábla, a felperes még csak tényállítás szintjén sem jelölte meg keresetében, hogy az alperesi járőr magatartásából eredően milyen sérülései keletkeztek, ezért keresete már önmagában a tényállítás hiányában sem lehet alapos.

[22] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel hangsúlyozza továbbá az ítéltábla, az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a fellebbezésben neki tulajdonított kijelentéseket, így sem azt, hogy az alperes alkalmazottai nyugodtan bántalmazhatnak állampolgárokat, sem pedig azt, hogy a cselekménynek nem volt tanúja. Nem alapította ítéletét az elsőfokú bíróság a Btk. 226. §-a szerinti rágalmozás bűncselekményének tényállási elemeire, ahogy arra sem, hogy a felperes orvosi iratokat nem csatolt. Ezért a fellebbezésben ezzel kapcsolatosan előadottakat a másodfokú bíróság nem vizsgálta. Alaptalanul hivatkozott a felperes fellebbezésében arra is, hogy az alperes a felperes keresetét részben elismerte. Ilyen nyilatkozatot az alperes 71.P.20.270/2022/10. számú beadványa nem tartalmaz, ezért az elsőfokú bíróság ítélete nem sérti a Pp. 2. § (2) bekezdését sem.

[23] A jóhírnévhez, illetve a becsülethez való személyiségi jog megsértése miatti sérelemdíj iránti kereset tekintetében az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntését csak részben osztotta, eltérő indokok alapján.

[24] Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a két személyiségi jog egymástól különböző, és ugyanazon cselekmény mindkettő sérelmét nem valósíthatja meg. A jóhírnév megsértése miatti igény tekintetében pedig érdemben is helyesen

határozott a kereset elutasításáról. E személyiségi jog megsértésének Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti feltételei ugyanis nem álltak fenn, mivel az alperes alkalmazottja a felperesre sértő, valótlan tényt nem állított, nem híresztelt, és valós tényt sem tüntetett fel hamis színben. Magatartása ezért a jóhírnévhez való személyiségi jog megsértésére nem alkalmas.

[25] Ugyanakkor a másodfokú bíróság a felperes becsülethez való személyiségi jogának megsértését megállapíthatónak látta. A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezésmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás, ami megvalósulhat tetteles magatartásban is. Az alperes állományában álló rendőr járőr azzal, hogy a segítséget kérő felperest más személy – a mentő vezetője – előtt, hivatalos eljárásban, a mentő gépjárműben ököllel megütve bántalmazta, a felperessel szembeni lealacsonyító, megalázó véleményét fejezi ki. A véleménynyilvánítás ilyen formája kifejezésmódjában indokolatlanul bántó, a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas. Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi járőr magatartása megsértette a felperes becsülethez való személyiségi jogát, melynek következtében a felperes a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján alappal tarthat igényt sérelemdíjra az őt ért nem vagyoni sérelmekért. A felperes az elsőfokú bíróság felhívására keresetét akként tartotta fenn, hogy a jóhírnév és a becsület megsértése miatt 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetését kérte. Mivel a követelését tovább nem pontosította, ezért azt akként kellett értékelni, hogy igényét az egyes megsértett személyiségi jogokra fele-fele arányban érvényesíti. A felperessel szembeni, bántalmazásában megnyilvánuló megalázó bánásmód önmagában már nem vagyoni hátrányként jelentkezik, melyet súlyosít az a körülmény, hogy a hivatalos személyként eljáró rendőr a felperest segítségkérést követően, hivatalos eljárásban bántalmazta. Ezért a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a becsülethez való személyiségi jog megsértése miatt kért 500.000 forint a felperest ért nem vagyoni sérelmekkel arányban áll, annak kompenzálására alkalmas.

[26] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva az alperest 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A felperes fellebbezése az alperesnek megítélt perköltséget nem érintette, a felperes csak a pártfogó ügyvédi díj viselésére köteles fél megállapítását kérte. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét e körben is megváltoztatta, és a fellebbezés részbeni eredményességére figyelemmel a módosult pernyertesség-pervesztesség aránya alapján állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére melyik fél köteles. Egyebekben pedig az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] A felperes fellebbezése részben vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is a pernyertesség-pervesztesség aránya alapján állapította meg a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi díjának viselésére köteles fél személyét. Az alperes a fellebbezési eljárásban 75 %-ban lett pernyertes, ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése, valamint 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint érvényesíthető jogtanácsosi díjnál alacsonyabb összegben, 15.000 forintban felszámított perköltsége

pernyertességével arányos részének megfizetésére tarthat igényt a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján. A felperes teljes személyes költségmentessége és az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 160.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam viseli.

Budapest, 2022. július 14.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szabó Csilla s.

bíró